

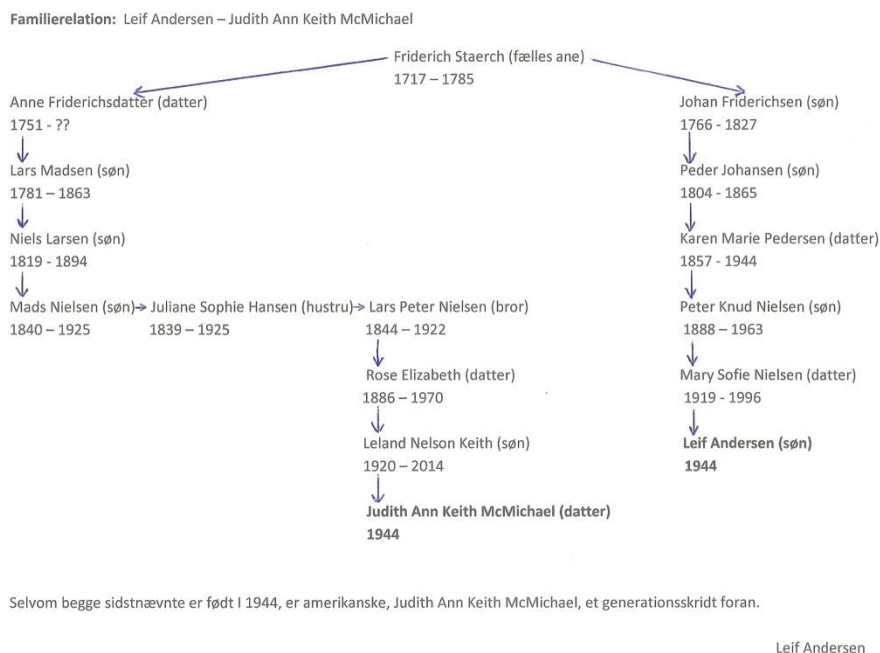

Slægtshistorier fra Amerika

Slægtshistorier fra Amerika.

Efter et par "matcher" på slægtninge i slægtsprogrammet "MyHeritage" modtog jeg en henvendelse fra en amerikansk dame, Judith Ann Keith McMichael i Kansas City, Missouri, der mente, at vi måtte være i familie, og hun var nysgerrig efter at få den eventuelle familierelation på plads. Det fik jeg ret hurtigt, så jeg kunne sende hende resultatet.

Hun havde nok håbet på, at slægtsskabet var tættere, men hun sendte mig de følgende dage en lang række slægtshistorier skrevet af hendes familiemedlemmer samt en masse spændende billeder.

Jeg har oversat en del af historierne og "krydret" dem med en række billeder. Historierne omhandler fortrinsvis:

**Juliane Sophie Hansen, født den 25. april 1839 i Boeslunde sogn, Sorø amt,
- og hendes mand -**

**Mads Nielsen, født den 18. september 1840 i Ringsted sogn, Sorø amt
Ægteparret udvandrede (efter at være blevet gift i Danmark) i 1862 til Amerika.**

**Lars Peter Nielsen, født den 14. august 1844 i Kirke Flinterup sogn, Sorø amt
- og hans hustru –**

**Karen Marie Pedersen, født den 12. januar 1845 i Skelby sogn, Præstø amt
Ægteparret udvandrede til Amerika i henholdsvis 1864 (han) og 1863 (hun).
Blev gift i Amerika i 1866.**

Karen Marie Hansen, født den 24. november 1841 i Sønder Jernløse sogn, Holbæk amt
- og hendes mand –
Niels Andersen, født den 29. december 1830 (Sjælland)
Ægteparret udvandrede til Amerika (*hver for sig*) i 1868
De blev gift i Amerika i 1869.

*Juliane Sophie Hansen, Lars Peter Nielsen og Karen Marie Hansen er søskende
- og deres forældre:*

Hans Nielsen, født den 19. maj 1808 i Årslev sogn, Svendborg amt
- og hans hustru –
Christianne Larsdatter, født den 2. maj 1807 i Sønder Jernløse sogn, Holbæk amt
Ægteparret blev gift i Danmark i 1833, og blev hentet til Amerika af en søn i 1871.

*****

Historien om Juliane (af Ann Nelson og Margaret Hays)

(Oversat af Leif Andersen)

(Juliane Sophie Hansen, gift Nielsen > Nelson, født 25. april 1839, Boeslunde sogn, Sorø amt).

Juliane Sophie Hansen.

Dette er historien om Juliane, en dansk immigrant i Amerika og "pioner-farmer-kone". Juliane, datter nummer to af Hans og Christianne (*Hans Nielsen og Christianne Larsdatter*), var den første fra familien der immigrerede til Amerika. Hendes livshistorie stammer fra et manuskript udarbejdet som "a Bicentennial Century Farm projekt" ("*beskrivelse af amerikansk farm-historie gennem 2 århundreder*") af fru Lester (Ann) Nelson fra byen Pymosa (*Iowa*). Ann er gift med Julianes barnebarn.

Hendes søn Gary og hans familie bor på det landsted, som er grundlagt af Juliane og hendes mand Martin. Denne "Century Farm" er beliggende i sektion 34 i byen Oakfield i Audubon County (*amt Iowa*).

Eftersom der har været meget lidt udgivet om pioner-kvinder, er manuskriptet af speciel interesse for historiestuderende. Naturligvis er historien om Juliane også historien om hendes familie; hun forblev en individualist gennem alle sine gifte år og voksenliv. Som en kvinde med ukueligt gå-på-mod og fast karakter, var hun en kvinde, der skal huskes i pionerhistorien.

Mange begivenheder i Julianes barndom var usædvanlige. Hun blev født på en ø. Hendes døbenavn er blevet registreret med 3 forskellige stavemåder. På den tid fik hun og hendes brødre og søstre et forskelligt efternavn i forhold til deres biologiske forældre. Både Juliane og hendes mand havde samme familienavn, men var ikke i familie med hinanden. Begge blev født på øen Sjælland, Danmark, et område som Tyskland gjorde krav på forskellige tidspunkter (*næppe en helt korrekt historisk udlægning*).

På tidspunktet for Julianes fødsel - (stavet i hendes dødsnotits og andre steder) og stavemåden "Juliene" i en bibel, hun havde fået af sine forældre, - skulle døtre ifølge dansk lov have deres fars første navn og bruge det som deres sidste, efternavn, Derfor blev de tre piger i Hans Niensens familie kaldt "Hansen" (*Hansdatter*). I en af hendes gamle bibler forekommer hendes navn Juliene Sophie Hansen. Da drengene i familien blev født, var loven blevet ændret, så de fik efternavnet "Nielsen". Juliane blev til Juliane Sophie Hansen Nielsen. Martins familienavn blev i 1900 "amerikaniseret" til "Nelson" (*ligesom hans døbenavn, Mads, blev ændret til Martin*). Juliane og Martin blev gift i 1861; det nøjagtige sted synes ikke at være kendt (*er lokaliseret til Kværkeby Kirke*), men de formodes at have været mellem 21 og 22 år gamle.

Deres første datter, Anna, (kaldt Annie) blev født i Danmark. De var beskæftiget på en onkels gård og fik som løn "garn" til at lave tøj af og en del af det mad, der blev produceret. Hun fik 14 dollars og han fik 16 dollars (*omregnet fra danske til amerikanske penge*) kontant to gange om året. De arbejdede sikkert på gården før de blev gift. I hvert fald sparede de – og med lidt hjælp fra deres forældre – penge sammen og købte billet til Amerika.

Juliane insisterede på, at Amerika var det sted, man skulle tage hen, og den største overtalelseskraft overfor Martin var, at den tyske hær snart ville hverve ham til tvungen tjeneste. Juliane fortalte sit barnebarn (fru Emery Peterson), at mange gange før de tog til US spurgte bedstefar hende "er der ingen måder, hvorpå jeg kan slippe for at tage til Amerika?". Hun svarede ham med fast stemme "Nej, nej ingen måde".

De rejste i 1862 med et skib der var udrustet med både sejl og en dampmaskine. Medens de ventede på, at skibet skulle forlade havnen, blev det påsejlet af et mindre skib, hvorved skibets mast knækkede og dræbte et lille barn fra en anden familie, medens det sad på sin moders skød på skibet.

Ulykken rystede den lille families ambitioner, og de opfattede det som et tegn på "uheldsvarsel", men det forhindrede ikke familien Nelson i at tage af sted. Den anden familie forlod skibet, og man formodede, at de tog tilbage til deres hjem og blev i Danmark.

Overfarten var hård og ukomfortabel. Martin og den lille datter, Annie, blev forfærdelig søsyge. Juliane havde sandsynligvis så travlt med at tage sig af dem, så hun ikke selv blev syg, skøn hun var gravid. Martin blev ved med at fortælle hende, at hvis de døde (p.g.a. søsygen og vejret), ville det

blive "on her head" (*sandsynligvis i betydningen "hendes skyld"*). Overfarten tog ca. tre uger, hvilket må have syntes som måneder for den unge familie.

Efter ankomsten til New York tog de toget til Chicago, fordi de havde hørt, at land var billigt og godt i Midtvesten. De ankom til Chicago med 5 dollars i deres besiddelse ude af stand til at tale ét engelsk ord. Juliane forventede at skulle føde et barn samme måned i 1862.

I Chicago fik Martin at vide, at han skulle opsøge en bestemt mand om et job som skovarbejder. Han havde kun fået mandens fornavn og havde fået ham udpeget som den person, som kom kørende ned af hovedgaden med et okseforspand. Manden blev råbt an, og Juliane blev overladt at passe på oksespandet, mens de to mænd trak sig tilbage for at ordne dagens forretning. I ventetiden forskrækkede noget okserne, og de løb ned af Chicagos hovedgade.

Man kan vist nemt forestille sig vognen, hun skulle passe på, de skræmte okser og den 23-årige Juliane - 8 måneder gravid - med omfangsrige skørter og træsko, løbende, råbende på dansk efter spandet, medens hendes lille stolprende barn kiggede frygtsomt på. Bedstemor Juliane talte ofte om de tunge skørter med et blink i øjet. I Danmark havde de hørt, at Amerika opkrævede told af ting medbragt af immigranterne, så de sparsommelige husmødre syede det hjemmævvede sengetøj ind i deres skørter lag efter lag. De syede også mange lommer ind i skørterne til garnnøgler og fed og andre materialer. Nogle af skørterne havde endog indsyet ost i lommerne, så "de stank" for at sige det mildt. Immigranterne fandt dog ud af, da de ankom, at historien om tolden ikke var sand.

Martin fik sit job ved skovarbejdet i Michigan, og de tog fra Chicago til Pentwater i Michigan. Hans arbejde bestod i at sko okserne, der blev brugt til at trække de store fældede træstammer. Han arbejdede også i selve skoven.

Her tjente han den overdådige sum af 24 dollars pr. måned. Den største ulempe var dog, at lønnen ikke blev udbetalt kontant, men i "midlertidige beviser", der skiftede værdi fra dag til dag. Her arbejdede de i fire år. John Henry (*søn*) blev født i 1862 og Minnie (*datter*) i 1866. De boede i et to-værelses skur.

På et tidspunkt delte de deres hjem med en ung indianer og hans brud, som ikke havde noget sted at bo, så de fik lov til at flytte ind i en "tilbygning" til skuret. Bedstemor, Juliane, insisterede på, at indianerne var de bedste naboer, hun nogensinde havde haft. De byttede mad – den indianske kone kom med dyrekød, and eller fisk og delte det med dem. Når Juliane bagte brød eller pandekager, delte hun med den indianske familie. De insisterede altid på, at hun fik de bedste stykker kød og fisk.

Sproget var ingen barriere. På et tidspunkt frygtede de, at et oprør var på vej; en indianer truede med at skalpere alle de hvide. Martin og Juliane blev oppe hele natten og var opmærksomme, hver med et barn på armen parate til at løbe. Der kom ingen indianer.

På et tidspunkt var de små sluppet ud af huset og vandret bort. Juliane var bekymret og bange. Da de startede med at lede efter dem, viste en indianer dem, at de var gået hen til handelsstationen, hvor hun fandt dem.

I al den tid de var der, erfarede hun, at indianerne var venlige, rare og omsorgsfulde. Det eneste tidspunkt, hvor de var bange, var i forbindelse med det opståede rygte, og det skyldtes, at nogen

havde givet indianerne noget forbudt whisky, hvilket havde givet anledning til en masse larm og forvirring. De hvide arbejdere gemte sig i deres hytter, barrikaderede dørene og dækkede vinduerne til.

På dette tidspunkt var leveomkostningerne høje. Martin købte en gris til at slagte. Den var ikke tungere, end at han kunne bære den hjem over skuldrene. Han betalte 28 dollars for den.

Borgerkrigen udgjorde også en trussel mod deres velbefindende.

De sparede penge op og købte 80 acre land i det sydlige Illinois tæt ved Moline. Det solgte Martin senere med en fortjeneste på 200 dollars. De boede i Illinois i et år, og tog så tilbage til skovarbejdet for at spare penge op, så de kunne tage til Iowa, hvorfra det rapporteredes, at land blev solgt for 1,25 dollars pr. acre (*1 acre = 0,4 hektar*).

Hver eneste acre af opdyrket land måtte indhegnes, så kvæg og vilde dyr ikke kunne komme ind og ødelægge, hvad de havde plantet. Alt blev ryddet og beplantet ved håndkraft.

De købte en overdækket vogn for at komme til Iowa. "Kassen" (på understellet) måtte bindes godt fast, så den ikke ville flyde væk når de forcerede vandløb. Det tog den 11 dage at nå til Exira, Iowa, hvor der fandtes et "postkontor".

Chris Johnsons familie (en familie de havde kendt i Moline) havde en farm vest for, hvad der nu er Elk Horn. Det var deres endemål.

Martin blev skuffet – stedet var ikke egnet til at slå sig ned på. De påbegyndte tilbageturen og efter halvanden dags rejse stoppede de ved Nate Hamlins hytte for at overnatte. Hamlin overtalte dem til at blive. Han var en af de tidligste pionerer med ideer og planer. Familien Johnson havde tidligere skrevet til dem (lige før deres afrejse) at prisen på land var steget fra 1,25 til 1,50 dollars pr. acre.

Der var nu fire børn i familien, Annie født i Danmark, John og Minnie født i Michigan og Mary født i Illinois. På turen i den overdækkede prærievogn tilbragte John tiden med at pille stingene i hans lapper på buksernes knæ ud.

Han fortalte mig, da jeg var barn, at han havde pillet alle sting ud af sine håndsede bukser, og da de ankom til lejren, faldt hans bukser fra hinanden, rapporterede efterkommeren, Bob Nelson. Bedstemor sad på vognens bagsmæk om aftenen og vaskede de små. Vi ved ikke, på hvilken årstid dette foregik.

De tog til Marne, hvor Martin kunne få et job ved jernbanen, hvor "Rock Island" byggede broer og jernbane. Dette var i 1868, da Mary var 3 måneder gammel. Hun blev født i marts, så dette var tilsyneladende i juni. De boede i "et skur", som Juliane kaldte det, i hvad der hed Camp Creek.

At bo tæt ved jernbanen med al byggerodet var risikabelt. Annie og Minnie plejede at gå ned til broen, hvor arbejdstogene kørte og stikke hovederne op, når togene passerede broen.

Den forvirrede mor måtte binde dem fast med reb, da der ikke var lås på dørene. Ifølge Juliane var der i det hele taget ikke tale om egentlige døre, og der fandtes ingen hegn.

Martin udlejede tre heste og sin arbejdskraft. Sidst i 1870 eller 1871 købte de 40 acres land vest for, hvad der nu er Claus Kays Place i Cass County, men fandt hen ad vejen ud af, at det ikke var muligt at etablere en brønd, så de kunne få vand. Af den grund solgte de igen de 40 acres. Mens de boede der, havde de bygget en slags "skur", hvor de boede. På et tidspunkt boede 3 familier i

det på samme tid. Rumme var delt af bræddevægge. Børnenes foretrukne indendørs beskæftigelse var - gennem revnerne mellem brædderne - at kigge på, hvad de andre familier foretog sig.

Det var på det tidspunkt, at Nels Andersons (Julianes søster, Karens, familie) og Peter Nelsons flyttede ind hos den, efter at de lige var ankommet fra Danmark. De må have boet hele vinteren på denne måde.

Byen, Lewis, var det nærmeste sted, hvor man kunne købe såsæd og handle. Willie (*William*) blev født, medens de boede i Camp Creek, og dette betød nu fem børn i familien.

Martin Nelson købte landet kendt som "Home Place" i 1876 gennem en ejendomshandler. Landområdet tilhørte en soldat, som havde fået det foræret for hans indsats i borgerkrigen, men han havde aldrig været der. Her ryddede og klargjorde de 8 acres nord for det nuværende hus, og det blev deres første stykke opdyrkede land. Der blev opført et hegn rundt om for at holde omvandrende kvæg og andre dyr ude.

John var på det tidspunkt en velvoksen dreng på 13 år, da han var ude at jage med bue og pil og mødte en flok dyr i et opdyrket område. Han skød mod dyrene uden at ramme nogen, og de forsvandt i en lindetræsbevoksning og over en bakketop. Lindetræsbevoksningen eksisterer stadig, men stedet var på den tid vildt og sumpet, så drengen turde ikke følge efter dyrene, selvom det var tæt ved hjemmet.

Deres køer fik bjælder på og sluppet løs for at græsse på prærien.

Bedstemor Juliane har fortalt følgende historie: Kort tid efter at de havde bosat sig på dette sted, havde Martin arbejdet sent, og intet af kvæget dukkede op ved malkningstid. Hun gik ud på prærien for at kigge efter dem – hun for vild, hvilket hun havde indset, da hun hele tiden kom tilbage til et sted, hun kunne genkende.

Endelig kom hun til en nabos hus (*the Brewer's*), som lå godt 3 mil hjemmefra. Manden i huset fulgte hende på vej, indtil hun selv kunne finde hjem. Han insisterede på at følge hende hjem, da hun var overbevist om, at naboen gik den forkerte vej. Da hun nåede hjem, fandt hun Martin og børnene bekymret, fordi de ikke vidste, hvad der var sket hende. Historien melder ikke noget om, hvad der var sket med køerne.

Der var ingen veje på det tidspunkt. Når familierne skulle et sted hen - selv over kortere afstande - blev de altid natten over. En historie beretter om, at Nelson's familie tog af sted for at besøge en "Swenson-familie" nær ved det senere Elk Horn, hvilket var 12 – 15 mil hjemmefra. Børnene sad bag i "buggyen" med fødderne ud over kanten. Pludselig faldt lille Edward ud og et af buggyens hjul kørte over ham. I forvirringen bakkede bedstefar Martin med buggyen, så han blev kørt over endnu en gang, før han blev samlet op – lettere medtaget.

De fulgte altid bakkekammene for at undgå sumpede områder og for at kunne se, hvor de kørte. Tit så de dyrespor i støvet og spor fra en vogn eller buggy, hvilket gjorde turen mere afvekslende. Penge var aldrig i overflod. Renter var en stor faktor i handler på den tid. Martin lånte 125 dollars på et tidspunkt i Nichols Bank i Atlantic, og 25 dollars blev lagt til side til renten, da lånet skulle tilbagebetales. En anden gang købte han en plov fra "Si Yetzer Implement Company", hvor en

notits beskrev, at den skulle betales om efteråret, forudsat at græshopper ikke havde spist hele afgrøden.

I perioden mellem Camp Creek og hjemmet i Audubon County – arbejde Juliane – foruden at passe sin familie med 9 børn – som jordemoder for folk i nabolaget. Hendes børn anslog, at hun havde hjulpet mindst 100 nyfødte til verden og aldrig mistet en mor eller barn. Hun syede også for mænd og arbejdere, medens de boede i Camp Creek, der senere blev til byen, Marne. Det var en form for fornøjelse for hende at sy skjorter, bukser og frakker til dem, men aldrig hævdede hun, at hun var syerske. De havde brug for tøj og ”hyrede” hende til at fremstille det. Hun gjorde det af god vilje. Den nærmeste kirke var i Atlantic, men der fandtes ingen Lutheransk kirke. Hun fattede interesse for stedets Baptist Kirke og lod sig døbe af Reverend C. A. Carlson. Martin beklagede sig over dette til hendes far.

På dette tidspunkt bosatte begge Julianes forældre sig også i USA, fordi mange af deres børn havde gjort America til deres land. Hendes far rejste armene i modløshed og udbrød, at hun ganske sikkert fulgte det forkerte spor. Mange argumenter blev rejst i familien om hendes religion, men hun forblev stærk i troen. Nogle af hendes børn fulgte hende som Baptist, andre forblev Lutheranere, Methodister eller medlemmer af andre religiøse samfund. Den kristne religion var en vigtig del af deres liv.

Huset, de byggede i 1891, er der stadig, og er nu beboet af 5. eller 6. generation af familien. Martin og Juliane døde i 1925. Han døde den 11. juli, og hun døde den 26. juli. De blev henholdsvis 85 og 86 år gamle. De boede 54 år på den farm, de havde valgt og efterlod 44 børnebørn og 30 oldebørn. Deres ni sønner og døtre overlevede dem.

Martin og Juliane er begravet på Oakhill Cemetary i Audubon County, Iowa. Det er nogle få mil vest for Brayton.

Ann Nelson konkluderer familiehistorien således: efterkommerne udgør nu over 450 personer – alle amerikanere.

(Ovennævnte beretning blev bragt i en serie af artikler i ”The Atlantic Farm Monthly” i 1976.)

Nelsons familiegravsted, Oak Hill Cemetery, Atlantic, Audubon County, Iowa, USA.

Flere familiemedlemmer har nedskrevet anekdoter om årene som udvandrere i Amerika. Om Juliane og Martins søn, John Henry, hedder det bl. a., at fordi deres nærmeste naboer var indianere, og der ikke var nogen andre drenge på hans alder i nærheden at lege med, blev indianerbørnene hans legekammerater, og han færdedes i deres lejre. Det var her, han af Sioux indianerne lærte at skyde med bue og pil, hvilket han med bemærkelsesværdig nøjagtighed – i en alder af 60 år - demonstrerede for sit barnebarn, Bob.

På et tidspunkt i sit liv flyttede han til Portland i Oregon, hvor han drev en forretningsvirksomhed. En dag fik han besøg af en rejsende repræsentant fra Sioux-samfundet, der ville sælge indiansk fremstillede varer. John bad den rejsende om at tale Sioux-sprog med ham, og de førte en længere samtale på dette sprog, som han - selv efter så mange år - stadig mestrede.

Han har også fortalt familiemedlemmer, at han havde set indianerhøvdingen "Sitting Bull" samt en del af periodens velkendte Sioux-krigere.

"Bedstefar" Lars Peter Nielsen

(Skrevet af et barnebarn -oversat af Leif Andersen)

(Lars Peter Nielsen, født den 14. august 1844 i Kirke Flinterup sogn, Sorø amt)

Lars Peter Nielsen.

Lars Peter Nielsen, søn af Hans Nielsen og Christianne Marie Larsdatter, blev født den 14. august 1844 i Kirke Flinterup sogn, Sjælland, Danmark. Han blev døbt og korfirmeret samme sted. Han fik en god uddannelse i folkeskolen i sit fødeland og lærte tømmerfaget og arbejdede senere sammen med sin far som vognbygger (*karetmager*).

I 1864 sejlede han fra England til Amerika, hvor han undervejs fejrede sin 20 års fødselsdag på Atlanten. Han tog ned ad St. Lawrence floden til Quebec, Canada, hvorfra han tog toget til Pentwater, Michigan, hvor hans søster, Juliane, og hendes mand, Martin (*Mads*) Nielsen, boede. Han arbejdede i skoven den følgende vinter med at fælde træstammer samt gik ind imellem på jagt. Geværet, som han brugte til at skyde en elg, gik i arv til hans datter Rose og senere til hendes søn, Leland.

I foråret 1865 tog Peter til Chicago, hvor han arbejdede som tømmer ved opførelsen af "The Chicago Stock Yards" (*indelukke til kreaturer før slagtning*). Han var i Chicago på det tidspunkt, hvor Abraham Lincoln blev skudt, og han så liget, da det blev kørt fra Washington D. C. til Springfield, Illinois for at blive begravet der. Han måtte stå i kø mange timer for at komme tæt nok på til at se liget af præsidenten.

Da det blev vinter tog han tilbage til Michigan for at arbejde med at fælde træer. Han tog igen til Chicago i foråret 1866, men tog af sted igen, da der var udbrudt koleraepidemi. Han tog til LaCrosse, Wisconsin, og indlogerede sig på et pensionat, hvor Karen Pedersen arbejdede. De blev gift i LaCrosse den 2. december 1866. Deres første barn, Gilbert, blev født den 18. september 1867. Senere flyttede familien til Hokah, Minnesota, hvor John blev født den 14. januar 1869. Lars Peter byggede passager vogne til Milwaukee-St. Paul jernbanen.

Karen and Lars Peter - early picture

I efteråret 1869 flyttede familien til Iowa. De tog turen ned ad Mississippi floden med en dampbåd til Davenport - så vest på med tog til Des Moines. Herfra kom de med det første passagertog, der kørte fra Des Moines til Council Bluffs, og derfra tog de videre til Grove City lige uden for Atlantic. På det tidspunkt var Atlantic blot en by med 3 forretninger og en masse landkontorer (*hvorfra man solgte ledigt land til immigranter*). Familien måtte spadsere resten af vejen med deres to små børn og deres bagage. Endemålet var Lars Peters søster, Juliane, og hendes mand, Martins, ejendom. De var rejst i forvejen til Iowa. Endnu en søster og hendes mand, Karen og Nels Anderson boede også i deres lille hus syd for Lartz skolen nær Camp Creek, hvis navn senere blev ændret til Marne.

Lars Peter købte 40 acrer land i Pymosa Township i Cass County (*amt*). Om foråret efter at deres hus var opført, flyttede familien til deres nye farm og begyndte det vanskelige arbejde med landbrug. De havde foran sig et stort arbejde med at forberede prærien med henblik på opdyrkning, og tiden var hård ved dem. De tog ofte til byen for at sælge æg, men fik kun 5 cent pr. dusin og 15 cent pr. pund for smør. Calico (*tæt lærredsvævet bomuldstøj*) blev solgt for 50 cent pr. yard, hvilket var en høj pris på den tid. Peter købte en lille hoppe, som de navngav "Julia", og den fik et føl, en stor radmager hest, som de kaldte "Prince". "Julia" blev solgt og de købte en anden hest, "Jennie", som fik ca. 15 føl.

Det var i dette - deres første Iowa-hjem - at endnu 3 børn blev født. Julius den 14. januar 1872, Edvard den 24. februar 1873 og Ludwig den 28. juni 1875.

I 1871 havde Lars Peter og 4 af hans brødre og søstre slået sig ned i Iowa. Samme år tog den yngste af dem, Carl Nielsen, tilbage til Danmark for at hente deres forældre. Det ældre par slog sig ned på en 40-acrer farm seks mil nord for Atlantic. Her fejrede de deres guldbryllup, som mange af deres børnebørn deltog i.

Lars Peter Nielsens forældre, Christianne Larsdatter (1807 – 1888) og Hans Nielsen (1808 – 1894).

De boede her indtil Christiannes død i Januar 1888, hvorefter Hans boede hos forskellige af børnene i perioder. Senere blev et lille hus bygget bag ved Julianes og Martins hjem, hvor Hans boede indtil sin død. Dette blev altid omtalt som "Den gamle mands hus".

Den 1. marts 1876 solgte de deres farm til Peter Larsen. Lars Peter og Karen med familie flyttede en halv mil til nord for Oakfiel Township i Audubon County, hvor de havde købt 80 acrer land, som de betalte 8 dollars pr. acre for. Her blev Alma, Alfred, George Theodore, Christine, Rose Elizabeth (som døde kun 6 måneder gammel), deres anden Rose Elizabeth og Martha født.

Det var i det tidlige 1900 at deres nye hus blev bygget på deres farm. Det gamle køkken og spisestuen blev bevaret og en vinkelbygning blev revet ned. Til afløsning af den gamle sektion blev en ny stue og soveværelse tilføjet nedenunder og to soveværelser ovenpå. De måtte skynde sig for at få stuen færdiggjort, før de skulle afholde reception i anledning af, at en af deres sønner skulle giftes. Dette hjem var et pragtstykke med et hvidt stakit om den store græsplæne. Stedet fik navnet "Woodlawn" og blev altid holdt perfekt ved lige.

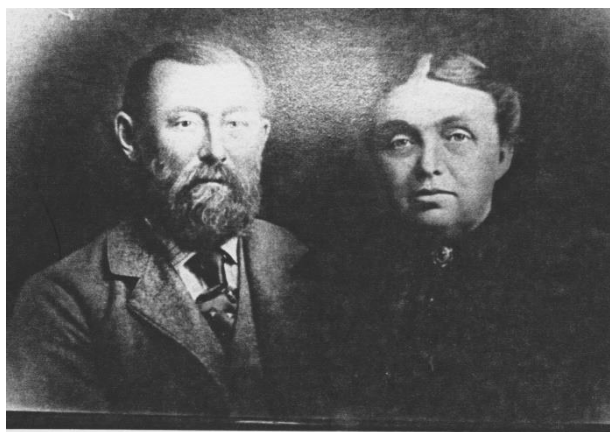

Lars Peter og Karen Marie Nielsens nye hus, "Woodlawn".

Familieportræt - Lars Peter og Karen Marie Nielsen samt 10 børn. Foto fra år ca. 1900.

Lars Peter var en af de fremtrædende initiativtagere i den danske koloni i og omkring Elk Horn og Brayton, og han var altid interesseret i ting som betød fremskridt for alle omkring ham. Han og Nels Hoegh var foregangsmænd i etableringen af både kirkerne i Elk Horn og Oak Hill (Nels Hoeghs datter, Evelyn, blev gift med Lester Nelson, søn af John og barnebarn af Peter). Peter og hans bror Nels udførte det meste af tømmerarbejdet på begge kirker. De tog i kirke i Elk Horn indtil kirken i Oak Hill var færdigbygget. Peter og Nels fremstillede alterrækværket med håndkraft (da Oak Hill kirken blev revet ned, fik Fern Hebert, J.B.'s datter, en del af alterrækværket).

Lars Peter and Karen - later picture

Tre familier samlet. Fra venstre Lorens Peder Nielsen og hustru Hanne Albine Marie Pedersen (forældre til Lars Peter Niensens ældste søns hustru, Anna Christine Nelson), Mads (Martin) Nielsen og hustru Juliane Sophie Hansen, Karen Marie Pedersen og hendes mand Lars Peter Nielsen.

Karen Marie Pedersen - wife of Lars Peter Nielsen

(skrevet af Margery Nelson – oversat af Leif Andersen)

(Karen Marie Pedersen, født den 4. januar 1845 i Skelby sogn, Præstø amt)

Karen Marie Pedersen, datter af Peder Nielsen og Anne Margrethe Hansdatter, blev født i Danmark på øen, Sjælland den 4. januar 1845. Hun og Lars Peter havde boet ikke mere end fem mil fra hinanden, men havde aldrig kendt hinanden før de kom til Amerika.

Da Danmark var involveret i krig med Tyskland og bedstemors brødre ikke ønskede at kæmpe i denne krig, besluttede familien at rejse til Amerika. De solgte deres ejendele og krydsede Vesterhavet til England, men da de ankom til havnen erfarede de, at skibet, som de havde købt billet til var i karantæne på grund af en byldeepidemi.

Da de ikke havde tilstrækkelig med penge til at vente indtil skibet havde udstået karantænen, tog de afsted med et sejlskib og var seks uger og fire dage om at krydse Atlanten. Bedstemor, som var 18 år gammel på det tidspunkt, kunne huske, at undervejs over Atlanten drev vinden dem mange gange længere tilbage, end de var nået til den foregående dag. Hendes familie slog sig ned i Minnesota, og det var der, hun mødte bedstefar.

(Denne oplysning er ikke i overensstemmelse med Lars Peter Nielsens historie, ifølge hvilken de mødtes og blev gift i LaCrosse, Wisconsin).

Resten af hendes historie er dækket af Lars Peter Nielsens historie.

Karen Marie døde den 4. januar 1908 efter at have været syg i en årrække. Gennem hendes sidste år var det nødvendigt, at hendes tre døtre, som stadig boede hjemme, tog sig af husholdningen, med den ældste, Alma, som hovedansvarlig.

Bedstemor Karen døde i en alder af 63 år; samme dag, som to af hendes sønner, John og Julius, havde fødselsdag.

Karen Marie Nelsons gravsten på Oak Hill Cemetery.

Karen Marie – Wife of L.P. Nelson – born Jan. 4. 1845 – Died Jan. 14. 1908.

Efter hendes død blev Lars Peter på farmen nogle få år sammen med pigerne. Han var en af de mest prominente farmere i amtet. Han var engageret i landbrug i Cass og Audubon amter indtil 1914, hvor han delte sine jorde, i alt 800 acre, mellem sine 10 børn. I forbindelse med "Thanksgiving" det år, var alle børnene inviteret til spisning hjemme hos ham, hvor han fortalte dem, at hans land skulle deles mellem dem, således at hver modtog 80 acrer.

Efter at han var kommet af med sin ejendom, rejste han mange gange sammen med de tre døtre, der stadig boede hjemme, Alma, Rose og Martha. Christine var blevet gift på det tidspunkt. De tilbragte en vinter i Colorado, var på tur til Californien, Florida og Cuba. Han tilbragte adskillige vintre sydpå og var også på tur til Panama.

I 1911 rejste han for første gang tilbage til Danmark - efter at have været borte i 47 år - for at besøge sin søster og familien. Han havde købt returbillet til "Titanic". Hans søster overtalte ham imidlertid til at tilbringe nogle flere dage sammen med hende, så han blev nødt til at købe billet til et andet skib. Derved undslap han for at blive en del af den velkendte tragiske begivenhed.

Derefter begyndte hans helbred at blive dårligere. Han boede hos Alma og Harry Traum og Christine og Evans Marquesen. Han døde i Christine og Evans' hjem i Audubon efter sygdom, der strakte sig over en periode på to år. Han døde den 8. februar 1922 og blev begravet på Oak Hill ved siden af sin kone, Karen Marie.

Lars Peter Nielsens "Nielson" gravsten på Oak Hill Cemetery.

L. P. Nielson – Aug. 14 1844 – Feb. 8 1922

Artiklen er en kopi af et udklip fra avisen "Shenandoah World", som er blandt efterladenskaber gemt af Lars' datter, Alma. Billeder tilføjet af Leif

"Old Man Nelson"

(skrevet af et familiemedlem – oversat af Leif Andersen)

Nelson kom til Amerika i 1864, så han har været i dette land i mere end 50 år. Han kom til Iowa fra Wisconsin i 1870, så han er gammel nybygger i Cass County.

Han arbejdede hårdt. Han havde altid arbejdet hårdt. Hans familie gennem generationer i Danmark havde været hårdt arbejdende, men driftige mennesker. Nelson fik ejerskab over et stykke land. Han og hans kone klarede betalingen og de ti eller tolv procent i rente. De fyldte huset med fremtidige dansk-amerikanere. Da de blev gamle nok, arbejdede de også. De havde arbejderens blod i årene, og de havde også "Old Man Nelsons" fremadstræbende initiativ.

Hvad blev der så ud af det? Tja, - de var samlet til Thanksgiving dinner i år hos "Old Man Nelson". Børnene var der alle - i alt ti. Foruden kalkunen var emnet for sammenkomsten, at "Old Man Nelson" gav hver af dem en af de bedste farme i Cass og Audubon Counties. "Old Man Nelson" ejede farmene. Han uddelte dem rundt om bordet, som når man sender kartoflerne rundt.

Min søn, næste gang du smiler over nordiske unge, som just er kommet herover, og hvis engelsk minder dig om komikeren, som spillede Ole Olsen, skal du huske på "Old Man Nelson, som kom til dette land for 50 år siden, husk farmene han uddelte rundt om bordet "Thanksgiving Dag" og tænk over måden han fik dem på.

Nekrolog: (Audubon County Journal) (Oversat af Leif Andersen)

Folk i Audubon County vil blive trist til mode ved nyheden om Lars Peter Niensens død, som fandt sted hos hans datter, Mrs. Evans Marquesen her i byen onsdag morgen den 8. februar. Hr. Nielsen var en af de første nybyggere i den danske koloni i og rundt om Elk Horn og Brayton. Han blev far til en stor familie, og med hjælp fra pligttopfyldende samarbejdspartnere var han i stand til skabe en stor del af verdens goder. Da hans trofaste hustru blev kaldt bort i 1908, blev hans hjem splittet op, og kort efter sine døtres ægteskaber forlod han Oakfiel Township. Gennem nogle få år rejste han meget og bosatte sig derefter hos sine børn. For cirka to år siden begyndte helbredet at svigte ham, og han kom til Audubon for at flytte ind hos sin datter, Mrs. Evans Marquesen. Her blev han - og blev nænsomt plejet indtil tidspunktet for sin død. Hans børn er: John og Edward, velkendte farmere nær Brayton, Julius er statssenator fra Cass County og bosat i Atlantic. Alfred er en fremtrædende forretningsmand i Atlantic; hans døtre er Mrs. Marquesen, Mrs. Keith og Mrs. Nielsen alle i Audubon.

Hr. Nielsen blev født den 4. august 1844 i Kirke Flinterup sogn, Sjælland, Danmark og blev døbt og konfirmeret samme sted. Sin drenge- og ungdomstid tilbragte han hos forældrene, men da han var 20 år, forlod han Danmark og rejste til Amerika. Han blev her i landet i 47 år, før han vendte tilbage til sit fødeland på besøg.

Han kom til Amerika i 1866 og søgte arbejde de første 2 år i Michigan og Chicago. Det sidstnævnte sted var han så privilegeret, at han så liget af den afdøde præsident Lincoln.

I 1868 kom han til LaCrosse, hvor han mødte Miss Marie Petersen, som han senere blev gift med og levede sammen med i 42 år. Hun døde før ham den 4. januar 1908.

Mr. og Mrs. Nielsen flyttede siden hen (1870) til Cass County, Iowa. Her drev de landbrug i 8 år og flyttede så til Audubon County nær Brayton, hvor han boede indtil for 2 år siden, da han kom til Audubon.

Mr. Nielsen var med til at organisere den danske lutherske kirke i Elk Horn i 1875 og senere den danske lutherske kirke i Oak Hill vest for Brayton. Den sidstnævnte kirke var han formand for i 10 år.

Tolv børn blev født i ægteskabet, to døde som små. Gilbert i Des Moines, John og Edward i Brayton, Julius, Ludwig, Alfred og Mrs. Alma Traum i Atlantic, Mrs. Christine Marquesen, Mrs. Rose Keith og Mrs. Martha Nielsen i Audubon. Også nulevende er 32 børnebørn og 3 oldebørn.

Reverend Fred C. M. Hansen vil lede begravelsesceremonien i hans hjem lørdag formiddag kl. 11.00.

Reverend V. Jensen fra Des Moines og Reverend Mikkelsen fra Brayton vil stå for kirkehandlingen i Oak Hill kirken og på kirkegården .

9. februar 1922

Audubon County, Iowa, United States

Lars Peter Nielsen med 2 af sine mulddyr.

Indgangen til Oak Hill Cemetery – Established 1854.

Karen Marie Hansen - Niels Andersen

(Karen Marie Hansen er søster til Lars Peter Nielsen og Juliane Sophie Hansen)

(skrevet af Margery Martin – oversat af Leif Andersen)

(Karen Marie Hansen, født den 24. november 1841 i Sønder Jernløse sogn, Holbæk amt)

(Niels Andersen, født den 29. december 1830 i Nørre Dalby sogn, Roskilde amt)

Karen Marie Hansen blev født på Sjælland, Danmark, den 24. november 1841. Her voksede hun op. I 1868 i en alder af 27 år immigrerede hun til Pentwater, Michigan, hvor hendes søster og bror boede. I 1869 blev hun gift med Niels Andersen. Niels var også født på Sjælland, Danmark, den 29. december 1830, og han kom her til landet i 1868.

De tog til Iowa og slog sig ned på en farm 7 miles nord for Atlantic, hvor de boede indtil den 1. marts 1892, da de flyttede til Atlantic. Der blev født 3 børn i ægteskabet, to døtre og en søn. Den første datter døde, da hun var 3 dage gammel. Christina (2. datter) blev født den 6. august 1870 og døde den 7. oktober 1880.

Deres eneste søn, John P. Andersen, blev født den 18. maj 1873. John giftede sig med sin high-school kæreste. Han var meget nærig med sine penge og blev betragtet som værende temmelig excentrisk. Nogen tid efter at han var blevet gift, blev han meget syg. Årsagen til sygdommen kunne ikke fastslås. Jeg husker, at min far, Julius Nelson, fortalte, at da han var på besøg hos John, medens han var syg, fornemmede han, at John var blevet forgiftet. Da han kom hjem og fortalte sin mor om sin mistanke, svarede hun: "Sig aldrig sådan noget".

John var næsten blevet rask efter sin sygdom, da han blev voldsomt syg igen. En læge, som blev hentet i Omaha pr. tog, fastslog, at John var blevet forgiftet. Hans forældre var faktisk også blevet inviteret til middag denne søndag, hvor hans kone havde blandet gift i kaffen. Af en eller anden grund kunne forældrene alligevel ikke deltage, så John blev det eneste offer. Efter at det var bevist, at han var blevet forgiftet, forlod hans kone straks byen med toget og tog enten til Missouri eller Texas. De blev sandsynligvis senere skilt.

John blev aldrig gift igen, men boede hos sin mor, indtil hun døde. Derefter boede han alene. Han havde imidlertid stor succes med at tjene en formue ved at købe land, og da han levede meget sparsomt, efterlod han, da han døde, en formue på op imod 180.000 dollars til sine "Nelson fætre og kusiner", som hver modtog ca. 800 dollars.

Da min far, Julius A. Nelson, var en af administratorerne af hans bo, overhørte jeg to af diskussionerne om afgørelsen, som var af særlig interesse.

John havde "en veninde", en Alice Dahlburgh, som havde en skønhedssalon i Atlantic. I afgørelsen om boet mente hun, at der tilkom hende en del af arven, og administratorerne var bange for, at hun ville hævde, at hun havde været hans "dagligdags-kone", så de indgik en aftale med hende om et beløb, som jeg ikke er sikker på størrelsen af.

Det blev også fortalt, at Johns far, Niels Andersen, var far til et barn i Danmark, før han kom til Amerika, og at dette barn skulle arve en del af formuen. Den rapport syntes at blive bekræftet, da sagføreren, der repræsenterede den danske ambassade, anbefalede administratorerne af John Andersens formue, at hans far, Niels Andersen havde en direkte arving i Danmark, som var berettiget til halvdelen af arven.

John Andersen døde den 9. september 1950 og er begravet på kirkegården i Atlantic.

Hans Nielsen og Christianne Larsdatters øvrige børn.

Foruden de allerede tre beskrevne børn fik ægteparret, Hans Nielsen og Christianne Larsdatter, yderligere fire. Den førstefødte, Niels Peter Hansen, født den 1. juni 1834, døde allerede den 27. november 1842, 8 år gammel.

Dernæst fulgte Anna Katharine Hansen, født den 27. januar 1836. Hun var den eneste af de 6 levende børn, der blev boende i Danmark. Hun blev gift med Ole Christensen, født den 4. oktober 1827 i Kirke Såby sogn, Roskilde amt. Ægteparret fik 9 børn.

Niels Christian Nielsen, født den 6. februar 1847 i Kirke Flinterup sogn, immigrerede også til Amerika, hvor han blev gift i Elk Horn den 22. januar 1877 med Anna Marie Hansen, født den 21. februar 1851 i Egen sogn, Åbenrå-Sønderborg amt. Ægteparret fik i alt 7 børn. De forlod Iowa og var ved deres død bosat i Boise, Idaho.

Den yngste søn, Carl "Charles" Frederik Nielsen, født den 14. september 1850 i Kirke Flinterup sogn rejste som – 4 søskende før ham – til Amerika, hvor også han blev gift med en dansk pige, Anne Christine Sørensen, født den 29. februar 1858 i Tranum sogn, Hjørring amt. De blev gift i Atlantic, Iowa, den 19. juli 1874 (bruden kun 16 år gammel). De forlod også Iowa og slog sig ned i Nebraska.

Det var Carl Frederik Nielsen, der i 1871 rejste tilbage til Danmark for at hente sine forældre til Amerika.

Carl "Charles" Frederik Nielsen

De fire første børn i familien fik efternavnet "Hansdatter" (piger) – Hansen senere anvendt – og "Hansen" (drenge). Dette "patronym" var afledt af deres fars fornavn (Hans). En tidligere vedtaget navnelov blev imidlertid indskærpet, hvorefter børn i dåben skulle døbes med familiens (d. v. s. faderens) slægtsnavn (efternavn). De tre sidstfødte fik således efternavnet "Nielsen".

Lars Peter Nielsen og Karen Marie Petersens børn:

Gilbert Peter Nelson

Født 18. september 1867

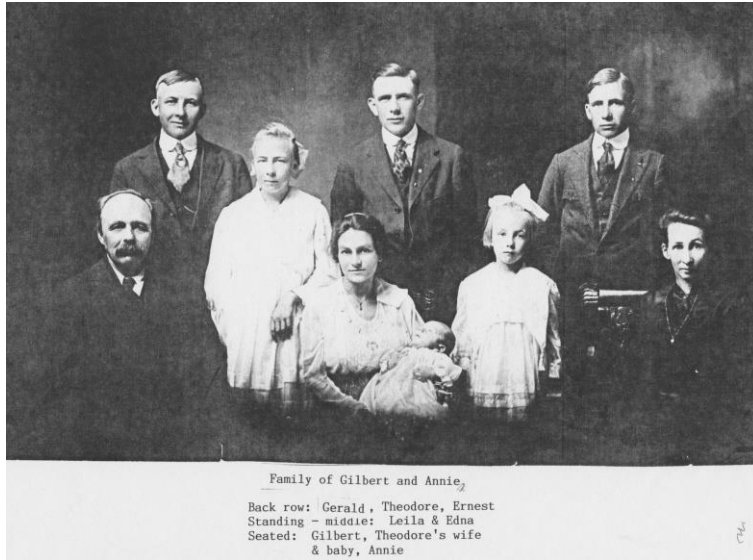
LaCrosse, Wisconsin

gift med:

Anna Christine Nelson

Født 12. oktober 1873

Des Moines, Iowa

John Christian Nelson

Født 14. januar 1869

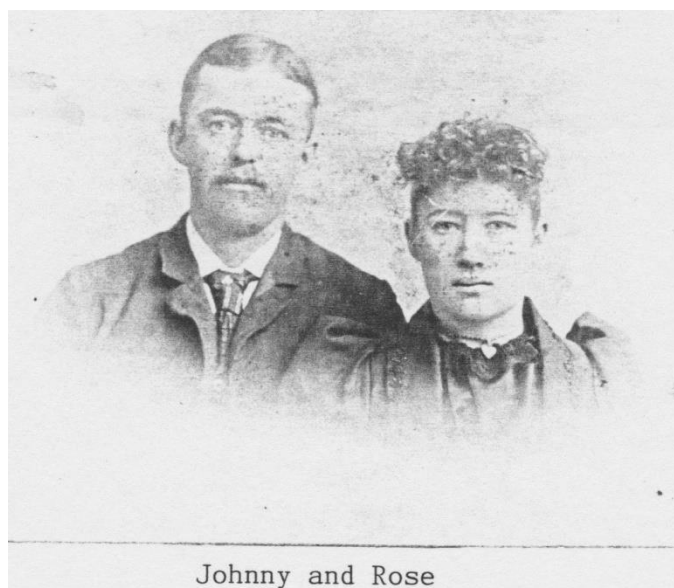
Hokah, Minnesota

gift med:

Rose Mathilda Nelson

Født 5. oktober 1875

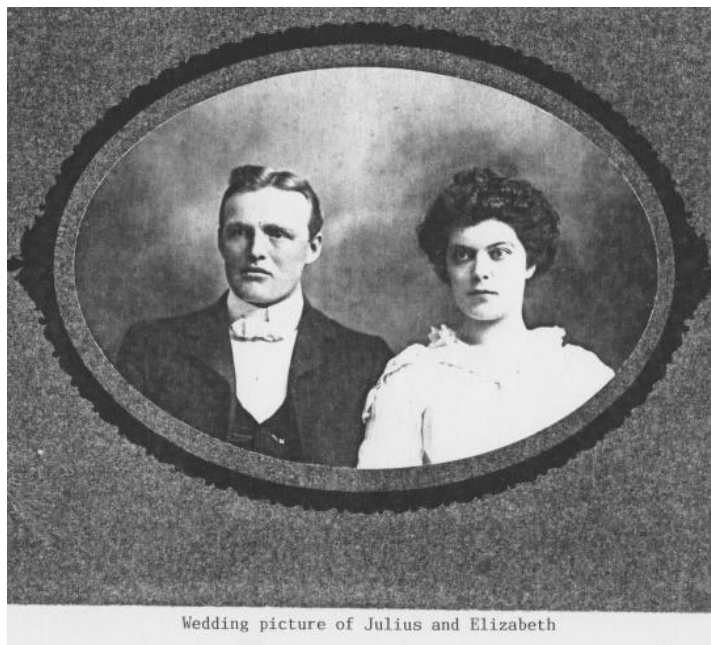
Des Moines, Iowa

Julius A. Nelson
Født 14. januar 1872
Atlantic, Iowa

gift med:

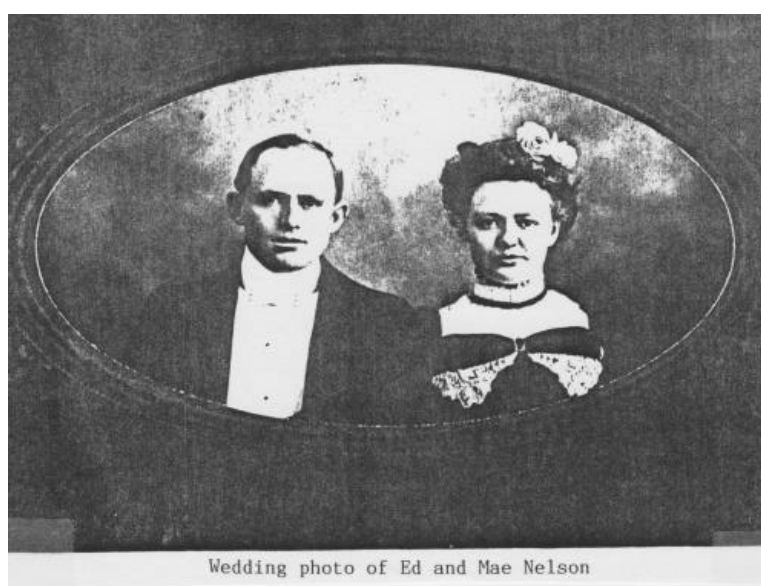
Elizabeth Nelson
Født 5. januar 1877
Atlantic, Iowa

Edward Martin Nelson
Født 24. februar 1873
Cass, Iowa

gift med:

Mae Grace Nelson
Født 4. oktober 1882
Cass, Iowa

Ludwig Ray Nelson

Født 28. juni 1875

Audubon, Iowa

gift med:

Elsie Nelson

Født 7. december 1888

South Dakota

Wedding photo of Lud and Elsie

Alma Christiane Margrette Nelson

Født 12. marts 1877

Audubon, Iowa

gift med:

Harry Ned Traum

Født 18. juli 1890

Buena Vista, Iowa

Anton "Alfred" Nelson

Født 20. januar 1879

Audubon, Iowa

gift med:

Elisabeth May Nelson

Født 20. oktober 1881

Cass, Iowa

George Theodore Nelson

Født 22. august 1881, død 23. April 1887, 5 år gammel.

Audubon, Iowa

George Theodore Nelson.

Christine Matilda Nelson

Født 31. oktober 1884,
Audubon, Iowa

gift med:

Evans Jens Marquesen

Født 8. september 1884
Exira, Iowa

Wedding photo of Evans Marquesen and Christine

Rose Elisabeth Nelson

Født 13. juli 1886
Audubon, Iowa

gift med:

Jesse Clyde Keith

Født 29. juli 1888
Centennial, Colorado

Rose og Jesse Keith.

Chris Nelson

Født 1887 – død som lille

Martha Theodora Nelson

25. april 1889

Audubon, Iowa

gift med:

Charles Emanuel Nielson Født

Født 8. marts 1888

Lancaster, Nebraska

Martha Nelson

Charles Nelson

*Mr. L. P. Nelson
announces the marriage of his daughters
Rose Elizabeth
to
Mr. J. Clyde Keith
and
Martha Theodora
to
Mr. Charles E. Nelson
on Monday, March fifth
Nineteen hundred and seventeen
Kansas City, Mo.

At Home
after April fifteenth
Audubon, Iowa*

Lars Peter Nielsens annoncering af bryllup for 2 døtre, Rose Elizabeth og Martha Theodora.

Historien bag den dobbelte bryllupsannoncering er følgende:

Vinteren 1916-17 tilbragte søstrene Rose Elisabeth Nelson og Martha Theodora Nelson sammen med deres far, Lars Peter Nielsen, i Floria, hvor de var rejst til på grund af det varme klima. Ingen andre vidste, at Rose og hendes tilkomne, Jesse Clyde Keith, havde planlagt at mødes i Kansas City for at blive gift. Søsteren, Martha, sluttede sig til dem sammen med Charles Nelson, hvorved det blev til et dobbeltbryllup.

De to par blev gift i "Grand Avenue Methodist Church" i Kansas City, Missouri.

Jesse var købmand hele livet. Børn og børnebørn husker købmandsbutikken med trægulvene, og kakkelovnen hvori der blev fyret med træ. Engang blev toppen af kakkelovnen blæst af, da en konservesdåse med dårlige kirsebær blev puttet ind i den. Der var småkager i løs vægt i dåser, syltede agurker i tønder, ost i 500 pounds forme, ordrer ekspederet, mens kunden handlede et andet sted og gratis levering af telefonordrer. Kaffe kostede 13 cent pr. pund og friskhakket hamburger kød til 25 cent for 3 pund.

Clyde stoppede med købmandsforretningen i 1949, og i tiden derefter solgte han gravsten.

Rose Elisabeth Keith døde den 13. oktober 1970, 84 år gammel. Jesse solgte deres hus og lejede et og derefter et andet hus, før familien indså, at han ikke længere kunne bo alene. Første halvdel af 1975 tilbragte han hos sin datter Wilma i Atlantic og anden halvdel hos sin søn, Leland, ved "Lake Ozarks", hvorefter han flyttede ind på "Friendship Home" i Audubon, hvor han tilbragte sine sidste 4 år. Han døde på "Audubon County Memorial Hospital" den 28. oktober 1979, 91 år gammel. Rose og Jesses fik tre børn – Wilma Lucille Keith, født den 5. februar 1918, Leland Nelson Keith, født den 5. januar 1920 og Joan Elisabeth Keith, født den 15. april 1927.

Leland Nelson Keith blev gift med Thelma Gail Farrell, født den 18. marts 1922 i Carrolle, Iowa. Det er deres datter, **Judith Ann Keith**, gift med Gene McMichael, der har sendt mig de mange historier og billeder af de amerikanske (godt nok "fjernere") slægtninge.

Judith Ann Keith McMichaels forældre, bedsteforældre samt Lelands 2 søstre, Joan og Wilma samt sidstnævntes mand.

**Forrest fra venstre Leland Nelson Keith og Thelma Gail Keith, født Farrell.
Bagest Judith Ann McMichael, født Keith og Gene McMichael.**

Gene McMichael og Judith Ann Keith McMichael, bosat I Kansas City, Missouri.

